

Ohnišťanský zpravodaj

obec.ohnistany@seznam.cz

Obecní noviny

č.46, duben 2021

Zákazy, příkazy, nařízení a omezení? My se nedáme, pokračujeme v práci!

Máme za sebou pár prvních jarních dní a asi všichni přemýšlíme, zda nám přinesou nejen pohled na krásy probouzející se přírody a sluníčko, které nám dodá tolik potřebnou energii, ale také návrat k tomu „normálnímu“, obyčejnému životu, který nám, už více než rok, všem chybí. Na začátek roku byla naplánována Tříkrálová sbírka, ale vzhledem k platným opatřením ji nebylo možné zorganizovat. Abychom opět podpořili Oblastní charitu, která sbírku pořádá, rozhodlo zastupitelstvo obce přispět částkou pět tisíc korun z rozpočtu obce. Další naší tradiční lednovou akcí bývá Tříkrálový koncert, ale ani ten se letos konat nemohl. Ale jak to bývá, v rámci zachování rovnováhy, když nelze jedno, lze něco jiného. A tak jsme si, po mnoha letech, mohli náležitě užít sněhovou nadílku. A aby ten sníh neležel jen tak, vyhlásili jsme soutěž o nejlepší stavbu ze sněhu. K našemu překvapení se do soutěže zapojily snad všechny věkové kategorie a vznikla sněhová umělecká díla, na která se můžete podívat na našich webových stránkách. Výsledek soutěže vyhlásíme na první společné akci, kterou bude možné uspořádat. Abychom si tu letošní zimu opravdu užili dostatečně, po mnoha letech mráz proměnil náš rybník v ohnišťanský zimní stadion. I ten si užily všechny věkové kategorie. Děkujeme touto cestou panu Šimurdovi za pomoc s vyhrnováním sněhu. Z důvodu stále platných nařízení, která nám nedovolují užívat si společenského života, jsme pro vás několik víkendů vysílali hudební okénko „Rádía Ohnišťany“. Hráli jsme písničky na vaše přání a písničky, které alespoň z části nějakým způsobem reagovaly na události daného týdne. A tak jsme v březnu věnovali jedno celé vysílání našim dámám, ženám, dívkám, slečnám a holčičkám k jejich svátku. Na konci února ukončil svoji činnost nájemce Obecní hospody. Celý předchozí rok nebyl pro tento typ podnikání lehký a výhled na lepší časy je v nedohlednu, tak to berme jako fakt a až to bude opět možné, vyhlásíme výběrové řízení a v případě potřeby zajištění společenských akcí budeme situaci řešit individuálně. V únoru jsme úspěšně absolvovali Přezkoumání hospodaření obce za r.2020 (audit) s výsledkem bez neshod. Na začátku března proběhlo, pod odborným dozorem našich hasičů, spalení roští, které zbylo po kácení nebezpečných stromů v našem lese podél silnice. V polovině března jsme našim spoluobčanům ve věku 60+ distribuovali respirátory, které se v tomto období staly povinnou výbavou při pohybu na veřejných místech. Další akcí, která proběhne čtvrtou březnovou sobotu (uzávěrka tohoto čísla je 15.3., proto ten budoucí čas), je úklid v obci a okolí, v rámci celorepublikové akce Uklidme Česko. Jak už jsme si za ten uplynulý rok zvykli, opět to bude trochu netradiční, z důvodu stále ještě platných zákazů a nařízení. Ale způsob jsme našli a kdo s námi chce uklízet, je vítán.

V minulém zpravodaji jsem vás informovala o jednotlivých projektech, na kterých pracujeme nebo je plánujeme. Práce na projektové dokumentaci přípojek kanalizace pokračují. Budeme podávat žádost o dotaci na výstavbu I. etapy kanalizace. Původně navržená Územní studie pro lokalitu Ohnišťany-Jih je nyní ve fázi předkládání, jakmile budeme mít finální verzi, představíme vám ji na našich webových stránkách v sekci Projekty. V této sekci také naleznete projekt rekonstrukce požární nádrže na návsi. K tomuto projektu se nyní připravuje žádost o vydání stavebního povolení. Vlastní realizace je naplánována až v návaznosti na vybudování části nové kanalizace, protože plánujeme část stávající kanalizace, která bude zachována jako dešťová, využít jako zdroj vody pro novou přírodní nádrž na návsi. K úplnému dokončení rekonstrukce veřejného osvětlení ještě chybí přidání několika světel a dokončení nastavení některých již vyměněných světel (nastavení některých světel již bylo provedeno). Dále plánujeme novou fasádu naší mateřské školy, prověřujeme možnost získání dotace na tuto akci. Na realizaci fasády navážeme realizací projektu „Přírodní zahrada v mateřské škole“, na který jsme již dotaci získali. Budeme vypisovat výběrové řízení na realizaci projektu Zpevněná plocha a kontejnery pro sběrná místa pro odpady, na který jsme také získali dotaci. Jakmile to situace dovolí, uskutečníme výsadbu stromů u Pomníku padlých v rámci získané dotace z projektu Sázíme stromy. Máme zpracovaný postup a cenovou nabídku na rekonstrukci Křížku u silnice směrem na Liskovice. Máme připravené podklady pro podání žádosti o dotaci na opravu další části hřbitovní zdi (dotační titul byl vypsán v únoru, ale nebyly alokovány peníze, opakovaně bude vypsán v červnu). Pokud sledujete situaci kolem nás nejen z pohledu zákazů a společenského dění, ale také z pohledu finančního dopadu, asi víte, že i náš rozpočet bude nějakým způsobem pokrácen. Máme zpracován odhad částky, o jakou bychom měli přijít, ale uvidíme jaká bude realita.

Přeji vám krásné jaro, plné pohody a spoustu optimismu a energie, kterou budeme všichni potřebovat a těšit se na brzké shledání na našich oblíbených akcích.

Stále platí, že budeme rádi, pokud za námi budete přicházet se svými návrhy, požadavky a nápady. Můžete využít úřední hodiny (středa 18:00 – 21:00 hodin), náš obecní [facebook](https://www.facebook.com/ohnistany) nebo náš email obec.ohnistany@seznam.cz

Eva Jiříčková

Společenská rubrika

Ve druhém čtvrtletí roku 2021 se budou v naší obci slavit narozeniny devadesáté deváté, devadesáté sedmé, osmdesáté druhé, osmdesáté a čtvrté narozeniny sedmdesáté.

Všem oslavenčům přejeme jenom to nejlepší – hlavně hodně zdraví a srdečně zdravíme paní Rosůlkovou Zdeňku, paní Šubrtovou Jiřinu, pana Riegera Františka, paní Riegrovou Marii, paní Hlavatou Danuši, pana Bydžovského Václava, pana Plcha Milana a pana Tobolku Zdeňka.

Oznamujeme vám, že dne 1. ledna 2021 zemřela ohnišťanská rodačka paní Růžena Kulichová, rozená Šperková z čísla popisného 114. Bylo jí 86 let.

Oznamujeme vám, že dne 6. ledna 2021 zemřela bývalá ohnišťanská spoluobčanka paní Helena Náhunková z čísla popisného 98. Bylo jí nedožitých 93 let.

Oznamuje vám, že dne 10. března 2021 zemřel ohnišťanský rodák pan Milan Kubánek z čísla popisného 47. Bylo mu 67 let.

Oznamujeme vám, že dne 22. března 2021 zemřela ohnišťanská rodačka paní Marcela Víchová, rozená Šimurdová z čísla popisného 101. Bylo jí 47 let.

Pranostiky na 2. čtvrtletí

Duben: Je-li Zelený čtvrtek bílý, tak je teplé léto.

Na Zelený čtvrtek se má vysévat hrách a otevírat včelín.

24. 4. – Jak hluboko před svatým Jiřím namokne, tak zase dlouho po něm vyschne a naopak.

25. 4. – Svatého Marka deštivo – sedm týdnů blátivo.

Květen: Prší-li na prvního máje, bude později sucho a není seno.

4. 5. – Svatý Florián si ještě může nasadit sněhový klobouk.

15. 5. – Svatá Zofie políčka často zalije.

25.5. Jaký den 25. máje jakožto na den Urbana povětrí jest – takový podziměk následovati bude.

Červen: Od svatého Jana Křitele běží slunce již k zimě a léto k horku.

8. 6. – Když na Medarda prší, voda břehy vrší.

15. 6. – Na svatého Víta na jedné straně se tmí a z druhé

Oznámení obecního úřadu
MÍSTNÍ POPLATKY NA ROK 2021
**POPLATEK ZA SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPA-
DU**

A POPLATEK ZE PSŮ NA ROK 2021

bude vybírán v úředních hodinách každou středu
od 18:00 do 21:00 hodin,

dále je možné poplatek uhradit převodem na účet
obce č. 1080805339/0800, jako variabilní symbol
uveďte číslo popisné domu.

Dle obecně závazné vyhlášky č. 2/2019 je stanovena
výše ročního poplatku za svoz komunálního odpadu
600 Kč na osobu.

Dle obecně závazné vyhlášky č. 1/2019 je stanoven
poplatek za každého psa 100 Kč.

Očkování ...!

**Vakcín je zoufale málo,
Kdyby jich bylo víc – očkujeme ještě víc.**

Ambrož Homola

Když nám dne 24. února večer zavolala sestřička z ordinace „našeho“ pana doktora Homoly, abychom se ráno dostavili na očkování proti kovidu, zaradovala jsem se! Konečně se začíná něco dít! Tak dlouho se o tom ve sdělovacích prostředcích psalo a mluvilo, že už jsme s tím ani nepočítali! Proč to nešlo takto jednoduše od začátku? Proč všechny ty výzvy k přihlašování přes centrální registr? Proč ne rovnou do „naší“ ordinace, k „našemu“ panu doktorovi? My osobně jsme se přihlašovali celkem čtyřikrát a nic se nedělo! Až u „nás“ to vyřešili! Očkovali i o víkendech, jen nemají dost vakcín! Zatím se očkuje od věkové hranice osmdesáti a více let, ale této věkové kategorie je nás, u „našeho“ pana doktora nejméně šest set. Sestřičky i pan doktor už jsou jistě moc unaveni a velmi jim za jejich pracovní nasazení děkujeme! My, pacienti z Ohnišťan, jsme onoho 25. února, raně ordinaci začínali. Paní Pourová, můj manžel a já. Dovezl nás tam – velice ochotně – pan Duong. Vše proběhlo hladce, rychle a bezbolestně. I po očkování v čekárně o nás paní Homolová starostlivě pečovala. Všem vám děkujeme za vaši péči „naš milý pane doktore“ a „naše milé sestřičky“ a očekáváme věci příští.

L. Š.

Z naší pošty ...

Snad ještě ten den, kdy byl minulý Zpravodaj dodán čtenářům, mi volala paní, že se podívala na titulní stránku a viděla čtyři černé rámečky. Ihned jí došlo, že to jsou úmrtní oznámení a tak rychle otočila na stránku poslední, kde vždycky čápi oznamují svůj přilet a tam nebyl ani jeden! S lítostí v hlase vypočítávala, jak dlouho bude trvat, než ti zemřelí budou nahrazeni! Ano, je to všechno složité a trvá to už příliš dlouho. Všichni už toho máme dost a ještě k tomu toto roční období! Úplně by nám stačila obyčejná každoroční chřipka, kterou překonáme za pár dnů a sami ji vyléčíme. Objevila jsem teď na internetu radu jednoho pana doktora, poslechla jsem ho a průdušky se mi moc vylepšily. Jen musíme být trpěliví a čekat, až nás očekují, až přijde jaro a až lidé výdělečně činní zase budou moci vydělávat. Sociologové předpovídají, že různé druhy činností úplně zaniknou, ale je přeci možné vymyslet jiné, nové, třeba vyrábět roušky, to nám v uplynulých měsících šlo! Roušky už asi budou nyní potřeba pořád! Máme i návod, jak na to!

**Už víme, co s rouškami,
až tohle skončí.**

Kdyby roušky už skutečně nemusely být, pak máme model i na něco jiného, což je stříhově podobné!

L. Š.

P. S.

Rozmačkáme na prášek 1 acylpyrin/ 500 a dáme do hrníčku. Na to vymačkáme šťávu z 1 citronu. Přidáme 4 – 5 lžic medu, zalijeme čajem a co možná nejvíce horké vypijeme. Ráno budeme téměř bez dýchacích potíží.

Nenechte si ujít !

V příštím vydání našeho Zpravodaje vám přineseme autentický popis průběhu této nemoci, který nám předá současná pacientka! Už tři týdny doslova bojuje v nemocnici o život a tento boj vyhrává! Po přečtení jejího vyprávění asi budeme moc prosit, aby nás to nepotkalo a uděláme se vši pokorou pro to všechno, abychom se v denních cestách bacilu kovid vyhnuli.

L. Š.

Krásné fotky od Lenky Čápové, které nafotila první jarní den

Hlavy vzhůru!

Upozorňuji, že ve dnech 19. dubna až 26. května můžete každoročně, dokonce dvakrát, sledovat meteorologický roj. Při největší dávce 6. května spadne až 55 meteorů za hodinu a mají dlouhou pozorovatelnou stopu. Od začátku května bude na obloze dobře viditelná planeta Merkur. Dne 14. května pak dojde ke společnému sblížení Merkuru, Venuše, Marsu a srpku Měsíce. Dne 10. června dojde, po šesti letech, k částečnému zatmění Slunce a to ve 12:39 hodin. Na pozorování si musíte pořídit filtry, obyčejné sluneční brýle rozhodně nestačí. Dne 17. července až 24. srpna bude na nebi meteorologický roj Perseidy. Také se tomuto jevu říká Slzy svatého Vavřince. V noci z 12. na 13. srpna budou podmínky pozorování ideální a můžeme vidět až 120 meteorů za 1 hodinu. Druhým každoročním rojem, jehož původcem je prach z Halleyovy komety, jsou Orionidy. Vyvrcholení tohoto jevu je až 25. meteorů během 1 hodiny. To vše uvidíme, nebudeme-li chodit se sklopenou hlavou, ale budeme se dívat do nebe. Takže – hlavy vzhůru! A tato data si zapíšte do kalendáře!

Povídáme-li si už o Vesmíru, četli jste v tisku, že 29. dubna 2019 si s námi popovídali mimozemšťané? Stalo se to radioteleskopem Parkes v Austrálii. Signál přišel od Proximy Centaury b a to je nejbližší hvězda od Slunce. A to je prý, nejnadějnější skutečný kandidát na signál od mimozemských bytostí od objevení signálu WOW v 70. letech minulého století.

L. Š.

Mateřská škola Ohnišťany

Zdravím Vás všechny na počátku jara. Sluníčko už začíná mít sílu, kvetou kytičky, sobotní odpoledne nám zpřijemňuje rádio OH a hned je mile na světě, i přesto, čemu všemu musíme čelit.

Ve školce se snažíme užívat si s dětmi čas jakoby se nic nedělo, aby alespoň ony měly hezké vzpomínky a užívaly si bezstarostné dětství. Hned v lednu jsme si s dětmi opožděně rozbaliли dárečky, které nám nechal pod stromčekem Ježíšek. Upekli jsme si společně hrníčkovou bábovku. Dočkali jsme se konečně po delší době i pořádné sněhové nadílky. Letos jsme měli opravdu štěstí a konečně jsme si užili parádní bílou zimu. Stavěli jsme sněhuláky, koulovali jsme se, oživilí kopec za školkou a všichni jsme si dokonale zařídili.

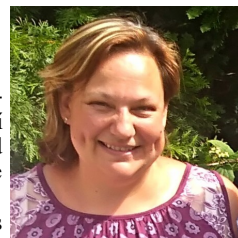
Na konci února jsme si ještě stihli užít karneval, který se krásně vydařil a děti i my jsme si ho náramně užili. Všechny děti měly, jako vždy, nádherné masky, jak můžete sami posoudit. Tancovali jsme, soutěžili, nechyběl ani zmrzlinový pohár a mošt od Vondráčkových, za který moc **děkujeme**, stejně jako za drobné dárečky a sladkosti od Píchových a Syříšových, které si děti s radostí odnesly domů.

To byla, ale bohužel na nějaký čas poslední akce. Hned druhý den, vláda vyhlásila „nové nařízení“ a školku nám zavřela. Určitě to není napořád a brzy se zase ve zdraví sejdem a budeme moci realizovat alespoň některé další akce, které máme pro děti naplánované. Chtěli bychom vynesť Moranu a tím přivítat oficiálně jaro, těšíme se na 3. Společenský ples, pálení čarodějnic, školkovou přespávačku, a také máme naplánovanou v pořadí již třetí, Školku v přírodě! Nesmím zapomenout také na **Zápis nových dětiček do naší mateřské školy, který se bude opět konat online**. Blíží informace naleznete na webových stránkách naší Mateřské školy: <https://ms-ohnistany.cz> těšíme se na Vás.:-)

Přes jaro a léto nás čekají také další velké úpravy školky. Po loňské výměně oken, pokládání nových koberců a malování celé školky, je letos v plánu vyhrabání a vyrovnání podlahy v herně, a naše školka dostane také zaslouženou fasádu. Jakou? – nechte se překvapit, bude to paráda!

Přejeme Vám všem i nám, ať už je svět zase v normálu a ve zdraví se můžeme scházet a užívat si života, možná si teď budeme více vážit každodenních drobností a malých radostí, které nám přináší.

Za MŠ Bc. Linda Jirečková

Historie čísla popisného 42

O domě číslo popisné 42 víme, že v roce 1788 byl jeho majitelem Jiří Novotný. V roce 1869 byli vlastníky Munzarovi.

Munzar František - narozený roku 1817

Munzarová Františka, manželka

narozená roku 1826

Munzarová Barbora, dcera

narozená roku 1848

Munzar František, syn

narozený roku 1856

Munzarová Františka, dcera

narozená roku 1862

Munzarová Emilie, dcera

narozená roku 1864

Munzar Josef, syn

narozený roku 1867

Šťoviček Antonín

narozený roku 1826

Šťovičková Barbora, manželka

narozená roku 1823

Šťoviček Antonín, syn

narozený roku 1854

V roce 1887 při soudní dražbě o dům Munzarovi přišli, nebyli to – prý – dobří hospodáři. V dražbě tuto nemovitost koupil advokát Brif z Nového Bydžova. Pak se celá nemovitost nazývala Brichovna a právě v tomto příjmení nastává problém! Brich a Brif – je to jen záměna písmen nebo to jsou dvě osoby? Jenom na tuto možnost upozorňuji, v tomto povídání nejde o osoby, ale o nemovitosti.

V době prodeje nemovitosti měl tuto pronajatou Josef Hruška, narozený 2. července 1863. Objekt plně využíval a bydlel v něm. Hruškovi zde bydleli už více než 20 let, když byl objekt prodán paní Marii Procházkové z Prahy, rozené Kvasničkové z Ohnišťan. Dům byl celý vyklizen, zbourán a převezeny firmou truhláře Františka Horáka na jím zakoupené pole pana Václava Sedláčka. Zde pan Horák celé stavení znovu postavil přesně tak, jak stálo na Matoušově. Domek dostal číslo popisné 143 a za našich dob v něm bydleli Smolíkoví.

Na prostor, kde stávala Brichovna - asi by bylo přesnější psát Brifovna, se svázal stavební materiál a vše se připravovalo na stavbu vily. To byl začátek 20. století, asi rok 1901. Dům, který zde byl

postaven, byl na svou

dobu krásný a nákladný.

Celý pozemek byl

k silnici oplocen vysokým

železným plotem a zahra-

da drátěným. Rodina paní

Procházkové zde vždy

trávila své letní pobyty.

Roku 1940 byl dům prodán

dcerou paní Procházkové

učiteli panu Františkovi Neumanovi. Ten ho prodal obci a ta zde

vybudovala mateřskou školu.

To bývali Ohnišťáci !

Koloběh života je neskutečný! Každá jednotlivá osoba je na světě určitý čas, něco prožije a přežije nebo také nepřežije. Já žiji již dlouhé desítky let a tak mám nejen právo, ale i povinnost si hodně pamatovat. Je-li potřeba, pak nějakou tu krabičku vzpomínek povytáhnou a začne třídění. Teď jsem u vzpomínek na příjmení lidí, které jsem v Ohnišťanech potkala. Zdůrazňuji – potkala! Odmitám jít za tuto hranici, protože to bych se ocitla v nekonečnu! I tak je to neuvěřitelné množství lidí a já se s vámi, milí čtenáři, o vzpomínky na ně, podělím. Napadnou-li vás další, sdělte mi je a napíšeme je příště. Teď zapíši řadu příjmení, která tu byla a zmizela. Nejčastěji zmizela tak, že jejich nositelé vymřeli. Ale, také odtud odešli stěhováním! Také vymřeli, ale jejich příjmení převzali další nositelé! Ano, to je ten koloběh života!

Jelínkovi, Bittnerovi, Stryhalovi, Holých, Popkovi, Khůnovi, Váلكovi, Peterovi, Vosáhlovi, Odvárkovi, Hloucalovi, Foltovi, Krejcarovi, Kalinovi, Matějovských, Rychterovi, Kozákovi, Jukličkovi, Česnekovi, Nechvátalovi, Pávovi, Příkrylovi, Fíbrovi, Pechovi, Hlaváčkoví, Ludvíkovi, Pulcovi, Jarošovi, Maťátkovi, Smetanovi, Holubcovi, Jeriovi, Náhůnkovi, Janderovi, Peštovi, Volných, Koskovi, Albrechtovi, Suchardovi, Sychrovi, Horákovi, Bílkovi, Laňarovi, Sýkorovi, Prokešovi, Nízkých, Petřinovi, Šubrtovi, Myškoví, Šonských, Svobodovi, Machkovi, Šindlerovi, Kyselovi, Slavíkoví, Šimonovi, Tauchmanovi, Hepřikoví, Rodrovi, Kubánkovi, Křečkoví, Hruškoví, Smolíkoví, Trubačovi, Ouzkých, Myslivečkoví, Kuntovi, Žďárských, Fejfarovi, Karešovi, Stuchlíkovi, Duškovi, Holečkoví, Oborníkoví, Ježkovi, Špalkovi, Jírovi, Berglovi, Postolkovi, Drobných, Splítkovi, Gabrielovi, Adamovi, Kořínkovi, Jeřábekovi, Cermanovi, Prokůpkovi, Zikešovi, Zajíčkoví, Doubravovi, Vláškoví, Vackovi, Víchovi, Špičkoví, Melíkoví, Vávrovi, Nových, Procházkovi, Fichtnerovi.

L. Š.

Ohnišťanské zvony

Když jsem v minulém Zpravodaji prosila čtenáře o příspěvky z historie, netušila jsem, že jeden takový už je na cestě ke mně. Zpětná vazba je pro mne vždy velice důležitá! Sice jsem byla potěšená a zároveň maličko zklamaná, že je to téma, o kterém jsem už několikrát psala a vlastně všechno, co je možné napsala. Nebylo toho mnoho, protože téma to je naprosto specifické! Myslila jsem, že pisateli poděkuji, ale pak jsem si řekla, proč bych to ne-napsala znovu a po několika letech vše nezapomněla! Protože jsme měli stejný zdroj informací, nebyl to problém! A tak píšeme znovu o ohnišťanských zvonech! Použijeme k tomu Protokol o prohlídce zvonů, kterou zde dělalo Zvonařství Manoušek z Prahy. Na věži našeho kostela je dřevěná stolička o dvou polích, celkem pro tři zvony, z toho dva menší nad sebou ve stejném poli. Rozpětí jednotlivých polí v místech uložení čepů závěsů je 860, 880 a 1250 mm a malý umíráček cca 20 kg v samostatné nástavbě, vše na ruční zvonění. V prostoru pro třetí zvon – světlost rozpětí 880 mm – zůstal pouze ocelový závěs se srdcem po odebraném zvonu. Z archivních dokladů bylo zjištěno, že k oběma starým zvonům byl v roce 1929 dodán firmou Buřil a Riss v Kuklenách nový zvon D2, ten však byl rekvírován v roce 1942. Současně s instalací nového zvonu byly tehdy provedeny veškeré úpravy zavěšení starých zvonů. Zvony byly otočeny o 90 stupňů, neboť vytlučení dosahovalo u většího zvonu 7%, u menšího až 10% z původní síly stěny. Srdce pocházejí z téže doby, jsou zavěšena na kůži s pojistným plechem. Závěsy zvonů jsou ocelové, s ložisky. Povrch zvonů je pokryt mechanickými nečistotami a menší vrstvou koroze. Oba zvony jsou již delší dobu používány minimálně a pro opětné uvedení do funkce musí být zvonové příslušenství adekvátní stáří zvonů a použitému profilu zvonového žebra. Zřejmá trhlina se projevuje pouze u

malého umíráčku z roku 1782 od Johanna Georga Kuhnera, zavěšeného v samostatné nástavbě. Jeho restaurování je sice technicky možné, avšak náklady na kvalifikovanou opravu svařením mohou být srovnatelné s pořizovací cenou nového zvonu. Kvalitativně i historicky je tento zvon pouze průměrným dílem, proto náhradním řešením by mohla být jeho výměna za nový zvon. Poškozený zvon by měl být ponechán jako památka v kostele.

Jiří Syříště + L. Š.

P.S.

Upozorňuji, že tento článek nebyl panem Syříštěm autorizován! Omlouvám se! My jsme se spolu, zkrátka, za celé tři měsíce, nesešli, abychom tuto sice formalitu, splnili! Pane Syříště, prosím - uzávěrka dalšího Zpravodaje bude 15.června. Budete-li mít o čem - napište prosím! Případně se opět připojím! Děkuji vám!

L.Š.

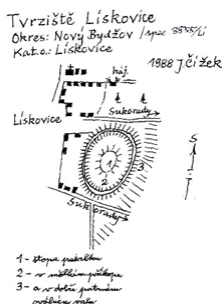
Zajímavosti Lískovic

PhDr. Evy Ulrychové se dovídáme, že první písemná zmínka o vsi Lískovice pochází nejspíše již z roku 1295. První panské sídlo, na venkově v intravilánu vesnice, v kontaktu s její zástavbou, byla vždy tvrz. Lze oprávněně předpokládat, že první takové sídlo si nechal postavit první známý majitel této vesnice Zvěst mezi roky 1357 - 1364, kdy jsou o něm zmínky v písemných pramenech. Tvrz a vesnici ovšem brzy prodal, protože mezi roky 1374 - 1389 patřila Bartošovi z Valečova a Slatiny. V roce 1389 patřily Lískovice a jejich okolí již bratrům Valentínovi a Václavovi z Lískovic. O osm let později měli Lískovice dalšího majitele - Martina z Hoříněvsi. Nadlouho byl tento majitel posledním známým vlastníkem vesnice a okolních pozemků, včetně několika rybníků. Až do roku 1499 úplně chybí o Lískovicích písemné zprávy. Lze předpokládat, že tento nevelký nemovitý majetek neměl velký hospodářský význam, a že byl velmi často prodáván. V roce 1499 byla majitelkou lískovického statku Anna z Hustířan, manželka Věnka Korduleho ze Sloupna. Paní Anna a její manžel byli významnými šlechtici severovýchodních Čech. Měli tři dcery - Markétu, Johanku a Annu. Aby je všechny podělili rodovým majetkem ve formě věna, prodali celý lískovický majetek Zdislavovi Dobřenskému. Tento nový majitel již na tvrzi nebydlel, ale sídlil kolem roku 1500 v Kratonohách. V roce 1542 se oženil s Eliškou z Pilinkova, další významnou a zámožnou šlechticnou severovýchodních Čech. Oba pak v roce 1551 prodali Lískovice Janu Klusákovi z Kostelce, který nechal opuštěnou tvrz opravit. Takto zhodnocenou stavbu a další nemovitosti prodal brzy poté svému bratru Jiřímu Klusákovi. V roce 1563 koupil lískovický statek Kryštof Prog z Velnic, aby ho obratem ještě téhož roku prodal další zámožné šlechtické Sabině Zilvárové z Vřesovic, která ho připojila ke svému panství Smidary. Potud krátký exkurz a nyní k jednotlivým vybraným lískovickým zajímavostem:

1. Tvrz v Lískovicích Po opravě provedené Janem Klusákem, přešla po 12-ti letech do vlastnictví smidarských pánů, kteří Lískovice koupili v roce 1563. Stojí, společně s částí obce Lískovice, kostelem sv. Mikuláše a farou na výrazném návrší nad zaniklými rybníky, tvrzíště je nad obloukem příjezdové silnice a je částečně zastavěné (st.pč. 4/1, 5, 58, p.pč. 4/3, 6/3, 6/4, 6/5, 348/1). V roce 1842 stály na tvrzišti pouze tři domy, parcelace jejich pozemků respektovala téměř zaniklou hradbu a příkop. Průměr tvrziště je více než 60 m, na svazích návrší mohou být movité nálezy hned pod povrchem. Kdy byla tvrz zbořena není zcela jasné. Dle svědectví Rehoře Mylšteinského, který byl v letech 1558—1579 úředníkem na panství Kryštofa Zilvára, manžela Sabiny Zilvárové, nechal Zilvár postupně lískovickou tvrz zbořit a z tak získaného materiálu postavit domy ve Smidarech. Pozůstatky tvrže jsou velmi dobře patrné na mapách z roku 1842 a z 60. let 20. století, kde má tvrz mírně oválný tvar. Byla opevněna příkopem a hliněným valem s dřevěnou konstrukcí. Dle tvrzení z jiných pramenů však budova tvrže stála ještě v roce 1654, protože je uvedena v tehdejší soupis majetku jako již neobývaný opuštěný objekt. Při zemních pracích západně od kostela byl po objevení některých archeologických nálezů v rýze vedené ke kruhovému pahorku tvrže v roce 1995 realizován záchranný archeologický výzkum. Dle zprávy PhDr. Ulrychové: "byla v západním profilu rýhy pro položení vodovodní trubky v hloubce 80 - 100 cm podél usedlosti čp. 50 narušena, zčásti strojem již odtěžena a v širší výkopu odkryta kulturní vrstva. Tvořily ji početné zlomky keramických nádob, zlomky kamenných kachlí a mazanice s otisky dřeva. Obýtná budova tvrže byla tedy ze dřeva a mazanice. Vše lze datovat do druhé poloviny 16. století. Část střeptů hliněných nádob byla pokryta zelenou a převážně hnědou polevou. Tyto nálezy souvisejí se zprávou o opravě opuštěné tvrže jejím novým majitelem Janem Klusákem z Kostelce. Máme tak jedinečnou situaci, kdy jsou nálezy datované přesným datem před rokem 1551".

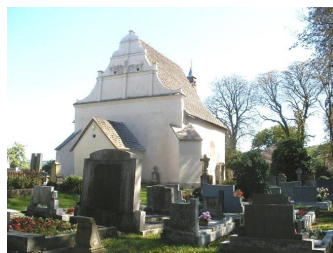
Fotografie oblasti tvrziště.

Letecký snímek oblasti tvrziště z roku 1953; Nákres tvrziště: 1. stopa pahrbku; 2. mělký příkop; 3. patrný oválný val;

A nyní k další historické památce Lískovic:

2. Kostel sv. Mikuláše je významný kostel gotického původu s cenným portálem a pozdně renesančním etážovým štítem. Popis památky vychází z materiálu zpracovaného Státním ústavem památkové péče (SÚPP). Kostel stojí na návrší na severním okraji vsi, uprostřed hřbitova orientovaný, obdélný, omítaný, jednolodní kostel s pravotočným presbytářem a čtvercovou předstílkou na západní straně. Omítka v šedé barvě, špalety v barvě tmavě žluté. Západní průčelí s mohutnými opěráky v nárožích a s čtyřetážově vodorovně děleným renesančním štítem nad hlavní římsou. Štít v první etáži svisle dělený trojicí pilířků, ve druhé a třetí jedním pilířkem, v první etáži nad krajními pilířky podstavce čučků, ve druhé etáži dvě kruhová okénka. Pozdně barokní předstíška se sedlovou šindelovou střechou a portálem v západní stěně (půlkruhový s lištou, klenákem a římsou v patě oblouku). V jižním průčelí dvě okenní osy, mezi nimi lomenný profilovaný portál. Východní okno vysoké s půlkruhovým záklenkem, západní půlkruhové. Portál profilovaný výžlabkem, třemi hruškovci a oblounem mezi výžlabky. Ve vrcholu oblouku mužská hlavička. Severní průčelí s opěrákem v SV nároží, okna stejná jako na jižním průčelí. Strmá, sedlová střecha lodi kryta šindelem. Presbytář nižší než loď s šestibokým sanktusníkem ve vrcholu valby. Ve stěnách lomená okna v šikmých špaletách, v jižní stěně při nároží lodi pravotočný

dveřní otvor. Omítky - šedý cementový střík, pod ním zbytky vápenných pekovaných omítek okrové barvy. Zdivo lomový kámen, štít a západní předstíška z cihel, rohy presbytáře mají kamennou armaturu. V omítce lodi patrné hlazené rámy kolem oken a portálů, jižní portál podezděn cihlami.

Kostel sv. Mikuláše v obci Lískovice je na Jičínsku nejstarší dochovanou památkou. První písemné zmínky o stavbě pocházejí z roku 1357. Gotická stavba je však pravděpodobně staršího data vzniku. Prvky renesanční architektury lze sledovat na průčelí kostela, které bylo v roce 1563 vyzděno renesančním etážovým štítem. Tyto rozsáhlejší stavební úpravy souvisely s devastací kostela během husitských válek v první polovině 15. století. Pro následující staletí se zachovaly velice kusé písemné prameny. Rozsáhlá rekonstrukce kostela, během níž se dbalo na dochování gotického charakteru a renesančních prvků, se uskutečnila v roce 1923. Od této doby proběhly pouze dílčí a nejnutnější úpravy. 13.9.1993 byl kostel sv. Mikuláše vyhlášen Ministerstvem kultury ČR kulturní památkou. Další obnovy se kostel sv. Mikuláše dočkal až po 90-ti letech.

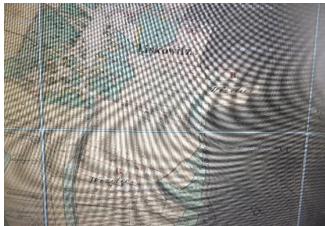
Stavební a restaurátorské práce, vedené společností GEMA ART GROUP a.s. zde probíhaly od srpna 2012 do května 2013. Jednalo se o kompletní opravy nosných konstrukcí, provedení nového podhledu v lodi a presbytáři, obnovu kovářských prvků, a to včetně restaurování zlaceného kříže, který byl osazen zpět do renesančního štítu. Restaurování se dále týkalo historických podlah kruchty a původních kamenných prvků. Náročným úkolem byla též kompletní rekonstrukce šindelové střechy, včetně tesařských prací na krovu. Kromě restaurátorských a umělecko-řemeslnických prací byly provedeny nové elektroinstalace a práce na úpravách bezprostředního okolí památky. O stavební historii kostela v datech i o obnově kostela v letech 2012 a 2013 financované ze zdrojů Evropské unie cestou "Programu rozvoje venkova" informují tabulky.

3. Pseudogotický zámek z r. 1884. Jde v podstatě o bývalou hájovnu, která byla po přístavbě věže rozšířena na zámek. Tuto přístavbu nechal provést liskovický šlechtic Karel Waagner von Wallernstädt, který byl jedním ze synů Rosalie, hraběnky z Wallernstädtu. Hraběnka Rosina z Colloredo totiž prodala 1. srpna 1834 smidarské panství s Hlušicemi Martinu Waagnerovi, pánu na Žirči, Jírnech a Debrném, za 525.000 zl.. Panství smidarské náleželo rodině Colloredů 180 let. Waagnerové pocházeli z Liberecka. Martin Waagner měl obchod s plátnem a vojenskými dodávkami plátna ve francouzských válkách získal tak značného jmění, že si mohl koupit několik velkých a výnosných panství. K panství smidarskému náležely: městečko Smidary, vsi Červeněves, Loučná Hora, Lhota Smidarská, Starý Bydžov, Křičov, Šaplava a Liskovice. Zpočátku v zámku žil lesní Josef Dolenský s rodinou, poté se sem přistěhoval z Hlušic Carl Waagner von Wallernstädt, synovec již zemřelého Karla (1823-24.3.1889). Karel Waagner von Wallernstädt totiž nebyl ženatý a neměl potomky, všechno své jmění převedl na svou sestru Rosalii, která ho, s výjimkou Liskovického zámku a lesů, prodala či pronajala. Carl Waagner von Wallernstädt (nar. 3.4. 1855) měl dva bratry a dvě sestry, otec byl Jakub Waagner von Wallernstädt, matka Kristina, její otec byl Lambert Hubatius rytíř z Kotnova. Později se ke Carlovi přistěhoval i jeho bratr Zdenko s manželkou Charlottou. Carl měl s manželkou Amelií dceru Kristinu. V čp. 52 zámku bydlel v té době i Matěj Malý s rodinou, liskovický nadlesní. Liskovický statek a dvůr čp. 3 vlastnil tehdy statkář Jan Horák. Jeho potomci pak získali zámek i některé pozemky v Liskovicích. V roce 1998 požádal Otakar Horák ze Žiliny-Solinky o prohlášení loveckého zámku čp. 52, parc. č. 57/1 v Liskovicích za kulturní památku. Dne 24.8.1998 ukončilo MKČR řízení s tím, že neprohláší lovecký zámek za kulturní památku. Ze zdůvodnění vyjímám: "Kamenné zdivo i dřevěné nosné prvky jsou v dezolátním stavu po rozsáhlých destrukcích. Následný havarijní stav i z hlediska statického odpovídá těmto skutečnostem. Případná rekonstrukce objektu by narušila zásadním způsobem pozůstatek původních prvků a detailů". Tím byl osud zámku definitivně zpečetěn. Dnes už jsou z něj jen trosky, protože zůstal zcela bez údržby po celá poslední desetiletí. Majitelem je dle katastru Otakar Horák z Nového Bydžova, katastr stavbu vede se způsobem využití jako zbořeniště. Bývalý vlastník a smidarský chleboďárce Karel Waagner von Wallernstädt by z takového konce, jím vybudovaného zámku, neměl určitě radost...

Zleva: Karel Waagner von Wallernstädt a erb jeho rodu, postupné chátrání zámku

4. Zaniklé vsi a archeologická naleziště. V různých pramenech ale zejména v regionální literatuře se připomíná vesnice **Vyželec**. Ves je nazývána rozličnými názvy: Vyželec, Vyželce, Vyželčí, Vyžlec a Vyzelež, Viželec. Historické zprávy jsou poměrně kusé, nejstarší zmínka o vsi Vyželec je z roku 1454, další zmínky jsou z let 1542 a 1549. Roku 1564 je zaznamenána koupě vesnice Vyželec v deskách zemských. V roce 1608 pak v souvislosti s poslední vůlí Beatrix Lobkovicové, která odkázala Domoslavický statek (tedy i ves Vyželec s rybníkem) Anně Rozíně, manželce Jána Zilvára. Vyželec se připomíná ještě v souvislosti s kupní smlouvou ze dne 17.7.1629. To byl již majetek Jána Zilvára po bělohorské porážce, královskou výpovědí ze dne 16.9.1622, konfiskován. Poté vlastnila domoslavický statek Marie Magdalena Trčková, která ho roku 1629 prodala Valdštejnovi. Po smrti Valdštejna byl v roce 1635 Vyželec postoupen a dědičně darován císařskému plukovníku Janu Gordonovi, v rámci panství Smidary. To je však Vyželec (Vyzelež) uváděn

jíž jako zaniklý. Vesnice tak pravděpodobně zanikla mezi léty 1629-1634 v souvislosti s pohybem švédských vojsk. Stále je předmětem diskusí lokalizace vsi, původní názor byl, že byla situována na sever od Liskovic nyní existuje i názor, že byla na jihovýchodě od Liskovic a že na severu byla jen zaniklá ves Lhotka, dále i názor, že vsi Vyželec byly dvě a to jedna nad hrází plošně rozsáhlého zaniklého rybníka Velký Vyčeles v místě zvaném Kamenec. To je nad severním okrajem území tohoto rybníka, kterým vede silnice od letiště v Dobré Vodě do Liskovic. K roku 1650 je již uváděn pouze rybník a při něm zaniklá vesnice Vyželec. Druhá vesnice téhož jména údajně stála mezi dvěma rybníky jihovýchodně od vsi. Jeden rybník zvaný Temník v těchto místech stále existuje a je využíván k chovu ryb. Severně od něho v lese až k hrází druhého zaniklého rybníka stála druhá ves zvaná Vyželec. V blízkosti vsi byly získány i daleko starší archeologické nálezy a to v lese severně od rybníka Temník až k hrází dalšího zaniklého rybníka zvaného Vyželec je dle PhDr. Evy Ulrychové: "zachováno celkem 23 mohylových hrobů. Přibližně polovina z nich má již výrazně snesené hliněné násypy, které nejsou vyšší než 30 cm. Další hliněné násypy mají průměr mezi 13 a 22 metry a jsou dvojnásobně vyšší. Jediný hrob s oválným násypem delší osy 7,5 m je ve vrcholové části narušen hlubokým výkopem. Ten však nedosahuje do větší hloubky, takže se nález nenarušil. Další menší mohyla je poškozena třemi mělkými jamkami, nejspíš od zvěře. Nejvyšší hrob v jihozápadním okraji pohřebiště je rovněž ve středu násypu poškozen hlubokou jámou, kterou postupně zaplňuje biologický odpad a vegetace. Pohřebiště bylo geodeticky zaměřeno a v muzeu v Hradci Králové se podařilo dohledat hliněné nádoby, které pocházejí z jedné z poškozených mohyl. Lze je datovat do kultury lužické mladší doby bronzové, tj. přibližně do 11. století př. n. l." Paní PhDr. Eva Ulrychová dále uvádí, že: "I v novější literatuře byly tyto mohyly publikovány jako v pořadí druhá zaniklá ves Vyželec objevená na katastru Liskovic. Ta ovšem stála severně od Liskovic nad hrází zaniklého rybníka Vyželec (Velký Vyčeles) a bylo by opravdu podivné, že by na jediném katastru stály v téže době dvě vsi stejného jména. Snad byla příčinou určení mohylových hrobů jako zaniklých domů vesnice (teorie PhDr. Tomáše Petrůčka) skutečnost, že někde v blízkosti mohylového pohřebiště byl nalezen džbán se zelenou polevou datovatelný do 1. poloviny 17. století. Tehdy během třicetileté války zaniklo mnoho vsí i na Hořicku. Příčinou bylo na všechny zdroje bohaté a válkou nepoškozené Hořicko, které bylo po smrti vévody Valdštejna (1634) vyhledáváno vojsky obou válčících stran jako zdroj všeho potřebného pro vojsko a pro potřeby jeho přezimování". (Na obrázku je stará katastrální mapa, kde je vyznačeno místo, kde byla ves Viželec).

Necháme na odbornících z oboru archeologie a historie aby rozluštili tuto záhadu a zaměříme se na lokalitu severně od Liskovic. Na této lokalitě, u staré vodárny na návrší zvaném Kamenec, jehož hrana je okrajem zaniklého rybníka Velký Vyčeles je na rozhraní katastrů Liskovice, Dolní Dobrá Voda a Sylvárův Újezd, jak píše dr. Ulrychová lokalizována zaniklá vesnice Vyželec. Stejnomený plošně rozsáhlý již zaniklý rybník je dokumentován na mapách i na leteckých snímcích. Písemné zmínky k této vesnici vzdálené od centra Liskovic přibližně 2,5 km jsou k roku 1454, 1542 a 1650. V posledním jmenovaném roce se píše jen o zaniklé vsi a velkém rybníku. Vesnice zanikla během třicetileté války, kdy severovýchodní Čechy byly po smrti vévody Valdštejna enormně pustošeny vojsky obou válčících stran. U skládky domovního odpadu severně od Liskovic byla detektorem kovů v roce 2015 objevena železná kotva řetězu a srp, oboje z novověku (po polovině 17. století).

Lhotka. Mezi Liskovicemi a Sylvárovým Újezdem, západně od silnice na polích mezi nimi, byla při letecké prospekci dokumentována zcela rozoraná soustava polí - plužina. Jižně odtud byl nedávno obnoven tzv. Farářský rybník, jehož voda mohla být i pitnou vodou pro tuto zaniklou ves jménem Lhotka. Místo je mírně vyvýšené nad okolním terénem, ale je zcela rozorané. Vzdálenost mezi dnešními vesnicemi a oběma zaniklými nepřesahuje 2,5 km, což je zcela obvyklá vzdálenost mezi středověkými vesnicemi na Jičínsku.

Z uvedených terénních výzkumů vyplývá, jak složitá je někdy cesta k identifikaci a dataci archeologických nemovitých památek, pokud nebyly předmětem zjišťovacího archeologického výzkumu.

Použité materiály: Archeologické práce PhDr. Evy Ulrychové, Dr. August Sedláček: Hradby zámky a tvrze království českého, farář Václav Šrám: Paměti městečka Smidar, Tomáš Bílek: Dějiny konfiskací v Čechách, Desky zemské, SOA v HK, ŠÚPP, MKČR, Práce PhDr. Tomáše Petráčka.

Libor Mareš

Požár Prahy v roce 1541

Letos uplyne 480 let od události, která zásadním způsobem ovlivnila nejen život na Malé Straně a Hradčanech, ale vryla se do paměti všech Pražanů. 2. června roku 1541 okolo 19. hodiny vypukl v domě Na Baště, stávajícím na místě dnešního paláce Smiřických na Malostranském náměstí, jeden z největších požárů v dějinách Prahy, při kterém shořela Malá Strana, ale i Hradčany. Valná část tehdejších objektů byla vystavěna ze dřeva. Požár představoval smrtelné nebezpečí. Technické možnosti, jak s ním bojovat, byly v té době velmi omezené. Příčinou požáru byla neopatrnost při manipulaci s ohněm za větrného počasí při opravě výše zmíněného domu. Dům Na Baště patřil pánům z Gutštejna, jejich služebnictvo nejdříve vykazalo malostranské sousedy, kteří jim chtěli pomoci hasit a poté, když zjistili, že sami proti ohni nic nezmožou, sousedy vpustili a sami zbaběle utekli. To se už ale oheň nedal zastavit, protože přskočil z domu na maštale plné suchého sena a slámy. Proti tomuto živlu byli lidé, kteří nosili džbery vody z kašny a lili ji do ohně, bezmocni. Ohni též pomáhalo i tehdejší počasí. Kromě již zmíněného větru panovalo i neobyčejné sucho a teplo. Oheň se nekontrolovatelně začal šířit Menším Městem pražským. Živel záhy zničil i Strahovskou bránu a přes val mířil na Pražský hrad. Dřevěné části domů se měnily v ohnivý troud, požár neušetřil ani vinohrady a sady na svazích okolo Malé Strany. Hořely kostely a na Hradě i Svatovítská katedrála, Vladislavský sál

a Ludvíkovo křídlo. To přitom bylo s pýchou dostavěno nedlouho před vznikem požáru. Jediným štěstím v neštěstí, při tak již ohromném neštěstí bylo, že vítr tehdy váł od jihu. Plameny proto nepřeskočily na druhou stranu Vltavy do Starého a Nového Města. Malou Stranu živel devastoval tři hodiny. Před půlnocí plameny ve zrušeném městě začaly pomalu uhasínat. Nazítří, ráno 3. června, začali lidé z trosek vyprošťovat mrtvé a sčítat škody. V ruinách našlo smrt okolo dvou desítek lidí. Živel zcela zničil toho červnového dne 133 z 211 malostranských domů. Největší štěstí měli lidé žijící v jižní a jihovýchodní části Menšího Města pražského. Shořely obyčejné domky i rezidence špiček státu. Zničen byl dům zvaný Vápenice zemského sudího. Stejně špatně dopadl i dům nejvyššího komorníka. Škodám neunikl ani Hrad. „Vyhořel Pražský hrad celý, všechny kostely, roztavily se zvony, shořely i hrobové svatých a další drahé věci, shořely také zemské desky a všechna stavení kromě Černé věže a věže Daliborky,“ povzdechl si ve své kronice Mikuláš Dačický z Heslova. Popis této největší zkázy, kterou Praha prošla, nám zanechal kronikář Václav Hájek z Libočan.

Na obrázku je požár Pražského hradu (dobová ilustrace, pohled přes [Jelení příkop](#) k [Prašnému mostu](#)).

L.M.

Hasiči

Současná doba nepřeje snad žádným spolkům a ani sbory dobrovolných hasičů nejsou výjimkou. Vzhledem k vládním restrikcím je naše činnost téměř na bodu mrazu. Vždyť do této chvíle zatím ještě neproběhly ani volby nových výborů na krajské a republikové úrovni, které se měly uskutečnit v první polovině roku 2020. A termíny konání jsou stále v nedohledu.

Naše činnost se dělí do dvou úrovní. První, tu co můžeme předem plánovat, je věnována akcím, které obohacují společensko-kulturní život v naší obci. Ta je nyní passé. Druhou jsou zásahy výjezdové jednotky a pomoc obci nebo občanům. Zde jsme nepolevili a jsme stále aktivní.

3. ledna jsme vybírali povánoční elektroodpad a sešlo se nám ho velké množství. Pro informaci: Sběr probíhá za obecním úřadem, ale pokud někdo potřebuje, tak přijedeme k němu a tam spotřebiči naložíme. Děláme to tak každý sběr a stačí dát předem vědět - například na můj tel. 777 709 411. Ještě připomínám, že další sběr se uskuteční v neděli 11. dubna 2021 od 10 do 11 hodin.

V neděli 28. února v 10:07 zburcoval členy výjezdové jednotky poplach. Jednalo se o požár rodinného domu v sousedních Smrkovicích. Naše jednotka dorazila na místo jako první. Z rozbitého střešního okna, u kterého byl opřený žebřík, stoupal dým. Oknem se místní marně pokoušeli uhasit požár podkroví hasicím přístrojem. Jednotka připravila dva "C" proudy. Jeden byl použit k hašení ze žebříku, rozbitým střešním oknem. Po zlikvidování plamenů jsme pokračovali v ochlazení místnosti. Poté jsme žebřík přesunuli k vedlejšímu oknu a ochladili i prostor pod druhým oknem. Mezitím dorazily i profesionální jednotky z Nového Bydžova a Hořic. Byl natažen druhý proud na střešní přístavěné garáži a ze žebříku byl proud využit k hašení otvorem ve štítu. Po ohledání vnitřních prostor bylo rozhodnuto o ukončení hašení a po rozhodnutí velitele zásahu naše jednotka sbalila techniku a vrátila se na základnu.

V sobotu 6. března jsme pomohli obci zlikvidovat hromádky kletví u obecního lesa, které tam zbyly po loňském prořezu okrajových stromů ohrožujících provoz na přilehlé silnici směrem na Šaplavu. Kletví jsme za přítomnosti hasičského vozidla a požární hlídky spálili.

Z. Chalupa

Dovolím si ještě doplnit krátkou informaci k činnosti našich hasičů. Když mi v pondělí 8.3., ve 13:44 zazvonil telefon a ozvala se věta "hoří kontejner u hřbitova", vzhledem k tomu, že jsme byli doma, jsme si s Adamem rychle rozdělili, kdo komu z hasičů zavolá a zorganizujeme nečekaný výjezd. Ale v tuhle denní dobu plnila téměř celá část výjezdové jednotky svoje pracovní povinnosti. Tak jsme vyrazili pouze s hasicími přístroji, abychom jednak na místě zjistili, jaká je situace a jednak se pokusili uhasit obsah kontejneru. Hasicí přístroje nestačili a přesně v tu chvíli se ukázalo, že máme řidiče, který přijel na místo s naší hasičskou cisternou a společnými silami pánové kontejner uhasili. Děkuji tímto Adamovi a Romanovi za profesionální hasičský zásah a Lubošovi a Tomášovi za pomoc s úklidem a péčí o techniku. Otázkou zůstává, proč kontejner hořel? Myslet si můžeme, co chceme. Důležité je, že nevznikla žádná větší škoda.

A pánové, ještě jednou díky.

Eva Jiříčková

Před psaním každého nového článku do místního zpravodaje si nejprve pročtu ten předešlý, abych si připomněl situaci, která v té době panovala. V koncích článků si vždy přeji, aby následující období přineslo zlepšení, pro fotbalisty to většinou znamená koukatelný herní projev společně s kladnými výsledky, pro fanoušky a obyvatele Ohnišťan potom pohodovější život. V tu dobu snad nikdo ani netušil, že to může být možná ještě horší, konkrétně pro fotbal jako takový se situace nezlepšila, opatření uvalená na amatérský sport v závěru loňského roku se bohužel neuvolnila, naopak snad ještě více přitvrdila a tím ztížila i samotnou individuální přípravu každého nadšeného amatérského sportovce.

Pro přehled a připomenutí: Ohnišťany v létě 2019 postoupily do okresního přeboru, odehrály celou podzimní část zakončenou posledním zápasem v Červeněvsi 10.11.2019, do té doby vše v normálu, avšak poté vstoupil na scénu koronavirus a nastal první půlrok bez fotbalu. Naděje přišla s novou sezónou, prvním zápasem 15.8.2020, která ovšem vydržela pouhé 2 měsíce do 10.10.2020, kdy byl odehrán poslední mistrovský zápas. Tzn. že v roce 2020 odehráli fotbalisté pouze 9 zápasů. Teď máme rok 2021, vzhledem k tomu, že není povoleno trénovat ve více lidech společně, dle nařízení si musíte

hlídat při běhání správně nasazenou roušku a ještě navíc myslet na to, abyste nevyběhli za hranice obce, nebo i okresu, dá se říci, že absolvujeme další, už druhý půlrok bez fotbalu, s omezením pohybu. Shrnutím mohu napsat, že za posledních 14 měsíců jsou odehrány pouze 2 měsíce „v plném proudu“, ve zbylých 12 měsících už fotbalový život strádá.

A co bude dál? V původním plánu bylo navázat na přerušený podzim začátkem jarní sezóny 13.3.2021, to ale díky situaci víme, že se neuskuteční. Dle zprávy OFS HK je začátek posunut na 27.3.2021, ale i tento datum můžeme s předstihem zpochybnit. 25.3.2021 by měla proběhnout valná hromada OFS HK, kde snad zazní nějaký nástřel na otázku jarní části soutěží.

Když se pokusíme nahlédnout do aktuální situace, dá se říci, že čím hlouběji se dostaneme, tím odhalíme více a více nepříjemností. Osobně jsem také členem ohnišťanského fotbalu a tak si dovoluji naznačit pár poznatků o vnímání této „doby bez fotbalu“. Pro fotbalistu je vždy nejtěžší období zimní přestávka. Pokud pominu klady, že si odpočine, vyléčí možná zranění, odloučením opět nabyde chuť ke hře, tak v tomto období se zvyšuje riziko ztráty dobré fyzické kondice. Ta doba je těžší z důvodu dlouhé pauzy oproti letní přestávce. Spousta fotbalistů nemá rádo zimní přípravu, protože nastává čas shazování nabraných kilogramů z Vánoc, na trénincích balon moc nepotkáte, ale po překonání té fáze kondiční přípravy vždy přijde čas na hraní si s balonem a před začátkem mistrovské jarní části ještě můžete doladit formu v přátelských zápasech. Letní přestávka už nepředstavuje takový problém, co v zimě a po krátké pauze přichází podzimní část s novou sezónou. Na tento každoroční cyklus jsou všichni zvyklí.

A teď, když se ponoříme hlouběji, zjistíme, že dnešní situace je špatná, na takové období amatérský fotbalista není zvyklý, protože zimní přestávka trvá daleko déle, než by měla. Nic nenahradí mistrovský zápas, sebelepší trénink, ani například přátelský zápas nezlepší celkové každého hráče, než to utkání, ve kterém o něco jde, to je první problém. Druhým je poté fakt, že i samotný trénink je zásadně omezen na nějaké to „aspoň se udržovat“. Nikdo neví, jak dlouho bude toto trvat. .. a kila přibývají. Velký problém vidím v tom, že pro mladé hráče, kteří se ten fotbal stále učí, je každý další měsíc čím dál větší ztráta, kterou nelze nahradit, pokud ano, tak horko těžko. Vnímám okolní názory, že děti ztrácejí chuť k jakémukoliv sportu, protože je obtížné vydržet v této situaci.

V jednom pořadu mne zaujal rozhovor s jedním známým komentátorem, který je členem klubu SK Šestajovice. Pro srovnání, také hrají okresní přebor, obec má přes 3 tisíce obyvatel, tedy 10krát více než Ohnišťany, a přesto i v této lidnatější obci mají problém s nedostatkem hráčů, který musí řešit tím, že hrají hráči ve věku 35 let a více, protože mladých, kteří by měli zájem, je málo. Další podobnost máme s touto obcí i v tom, jak zaznělo v pořadu, že na vesnici byl a je vždycky fotbal, hasiči, myslivci a pokud z toho něco vypadne, tak je to pro obec obrovská ztráta. A v téhle situaci, kdy fotbalisté ztrácejí chuť, zhorší se jejich dovednosti, spousta lidí musí řešit důležitější věci, rodinu, děti nechodí do školy, výpadek zaměstnání, tak si dovoluji použít slova již zmíněného oblíbeného komentátora Jaromíra: „odpovědní lidé by se nad tímto měli zamyslet, protože bez solidní základny Ti špička pyramidy fakt nevyroste“.

Tímto bych uzavřel pohled na dnešní situaci ohledně fotbalu, ale i ostatních sfér. Nezbyvá, než vydržet do té doby, než se situace zlepší a začne se vracet zase k běžnému životu.

Filip Matějka

Únorová proměna našeho rybníka na zimní stadion, polí a luk v běžkařské tratě

Letošní zima nám po dlouhé době přinesla vše, co k zimě patří, sních, mráz a led. Ohnišťanský rybník se stal stadionem pro bruslaře všech věkových kategorií, od malých po velké. Kdo neměl brusle, stačily boty nebo pekáč.

Několik dní teplota pod bodem mrazu a už to začalo, pár místních se sešlo na rybníku, našli puky, hokejky, brusle, dobrou náladu a hlavně chuť se hýbat a zahrát si místní olympiádu v ledním hokeji. Byl to „mač“ se vším všudy, když

použiji slovo „mač až do krve“, tak to myslím doslova, ano i krev tekla. Když už byla tma, opět si pánové poradili, „stadion“ si nasvítily lampou nad ledu. A co takhle úprava ledu po zápase, oblíbená slova jednoho hráče: „není problém“ někdo vymyslí, mladí provedou, kus deky, vyhrnovák, čerpadlo, hadice s vodou, přepravka pív (jako zátěž na deku) a už se „rolbuje“ sice jinak než známe, ale prostě když se chce, jde vše! Myslím, že kdyby byla zima a led o trochu déle, bude sestrojena i rolba na led.

Malé dětičky trénovaly své první, možná druhé jízdy na bruslích, trpělivost a radost z něčeho nového z nich jen sršela. Když je bolely nožičky, zapráhly rodiče do saní a nechaly se hezky vozit. Tak to má být! Z hráze rybníka se stala sjezdovka, kde cíl byl na ledu. Akorát kačený z toho byly trochu překvapené, co se jim to stalo s vodou, no ale za stavidlem si místečko ve vodě našly, takže vše bylo v naprostém pořádku.

Letošní zimu napadl i sníh k velké radosti nás všech, myslím, že i my velcí, jsme se venku „vyblbli“ v tvoření různých postav ☺, což můžete vidět na web.stránkách obce. Běžkaři zde trénovali svou kondičku, kde to šlo, to jste mohli vidět dle

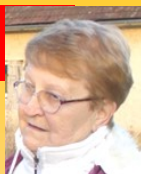
běžkařských stop, když jste šli na procházku, do luk, k lesu, na Dary, Loučnou....Na běžkách se totiž dostane do míst, kam běžnou „botou“ nezajdete, protože to nejde. Otevřou se Vám zase jiné pohledy na naši obec, Krkonoše a můžete pozorovat lesní zvěř. Možná k nelibosti myslivců, protože ji plašíte, hlavně v zimních měsících, kdy potřebuje zvěř odpočívat, ale když se člověk chová slušně a tiše, myslím, že jim to zase tolik nevádí. Jen Vás tak z dálky pozorují (myslím tím zvěř), co je to za vetřelce. Vše najednou vypadá, že je alespoň trochu v pořádku.

Takže Skol ! – třeba zase za rok na našem stadionu a běžkařské trati v Ohnišťanech.

Lenka Čápová

Velikonoce – 2021

Velikonoce jsou pohyblivé svátky. Připadají na první neděli po jarní rovnodennosti a zároveň po jarním úplňku. Velikonoční neděle tedy může letos být nejdříve 4. dubna. Bez zdobení vajíček a pomlázky si dnes tyto svátky dokáže představit jen málokdo. Velké noci předchází také řada tradic spojených s přivoláváním jara a s dlouhým čtyřicetidenním půstem. Kdo poruší pravidla, ten příští rok ochuraví nebo se mu nezdaří úroda. K jednotlivým dnům patří i lidové pověry: Škaredá středa – v tento den se nemá člověk mračit, aby mu to nezůstalo. Zelený čtvrtek se má sníst něco zeleného a to má zajistit pevné zdraví po celý rok. Velký pátek – v tento tajemný den se údajně otevírají ukryté poklady ve skalách, které světélkují nebo z místa jejich úkrytu vychází zvláštní záře. Na Bílou sobotu by měli – podle pověry, lidé přijít na mši v něčem novém, aby projevili radost nad novým životem. Pro křesťany není smrt konec, ale počátek. Na Boží hod – Velikonoční neděli „Dá-li děvče mazance, dostane mládence“ praví pověra.

V naší době počítačů a mobilů už těžko chápeme řeč dávných symbolů. Jarní období představovalo mladí, tak se prováděly rituály mládeže před vstupem do řad dospělých. Velký význam se připisoval nejen vodě, ohni, ale i popelu, který se pro lepší úrodu sypal po polích. Udržoval se noční oheň, aby svým kouřem zabránil neštěstí a působení zla. Už za úsvitu se myli lidé, dobytek i hospodářské náčiní, aby se zajistilo požehnání pro všechny. Do tekoucí vody se potápělo i domácí nádobí, aby nic neubývalo a bylo mléka i všeho dostatek. Naši předci věřili, že o kouzelných nocích se otevírají hory a vynořují se poklady, v jeskyních kvetou kouzelné rostliny a voda v řekách se stává stříbrnou. O kouzelných nocích se prý dějí zázraky a tak lidé prováděli magické činnosti, které měli zajistit úrodu a zdraví. Do nového období vstupovali vždy v nových šatech. Domov si zdobili zelenými větvíčkami a jívami – kočičkami. Bez kraslic by nebyly Velikonoce úplné. Malovaná vajíčka jsou symbolem života a naděje na nový život. Jejich zdobení připomínalo příchod jara, proto se vajíčka zdobila barvami, které v tajné řeči symbolů představují zdroje naší síly: červená jako krev, žlutá jako slunce a zelená jako tráva. Při kreslení ornamentů se používala symbolika nekonečné čáry života. Další velikonoční symbol – beránek se váže nejen k umučenému Ježíši, ale i ke znamení Berana, který v té době vládne obloze! L. Š.

Mezinárodní den žen (8.3.)

Krásný den pro nás, milé dámy, dívky, ženy! Je to den, kdy je oslavovaná naše ženská síla, nezávislost, odvaha a zároveň jemnost. Chceme přesně takové být, milované a přesto svobodné, odvážné a přesto chráněné a to nejen v tento den. Doufám, že jste si svůj den užily!

Lenka Čápková

Uzávěrka příštího Zpravodaje bude 15. 6. 2021

Vydává Obecní úřad Ohnišťany. Zpracovali a vyfotografovali Štraufová L., J. Bucek, další fotky L. Čápková, E. Jiříčková, D. Snopko